

מבוך המראות

מחזה מאת דליה שימקו
בהשראת "משחק מסוכן" מאת אבל פרה

כל הזכויות שמורות לדליה שימקו

דמויות:

הבמאי אדי - כבן 45 נשוי פלוס ילד במאי תיאטרון מצליח

השחקן תום - כבן 30, מגלם את דניאל שחקן מנוסה

השחקנית אנה - בת 27 שחקנית טלנובלות מצליחה מגלמת את קרין

דריה - אשתו של אדי בת 42 אם לנתנאל

המחזה מתרחש ב48 שעות בחדר חזרות של תיאטרון שנות ה2000

סצנה 1א'

אולם חזרות מלא בפריטים שונים ששיכים להצגות שונות
 ספה, כסא, מנורה, מראה עומדת, תחליפי תפאורה ואביזרים של ההצגה שנמצאת בתהליך חזרות.
 הבמאי אדי והשחקנים תום ואנה נמצאים באמצע עבודה על סצנה מרכזית מתוך מחזה הנקרא "מבוך
 המראות" הם משחקים את קרין ודניאל זוג נשוי מהמעמד הגבוה שנימצא במשבר סביב ערכים וסגנון חיים
 שהסצנה מתחילה לא ברור לנו שאנחנו בחזרה זה יתברר עם כניסת הבמאי לבמה

דניאל: (מסתובב בחדר כמו אריה)

ריקני אהה, ריקני.... ספה ב10000 דולר, כורסא ב7000 דולר שאת רצית, שטיח פרסי בן
 מאה... קדישמן מקורי שאת רצית.... בשביל מה אספנו את כל החרא הזה?! הא! בשביל מה
 אם הוא כל כך חסר משמעות פתאום?

בשביל מה את מתעטפת בסמרטוטים שעולים השד יודע כמה, אם זה כל כך ריקני...? אולי כדאי
 שאני פשוט אשרוף את כל החרא הזה אפטור אותך מהבלי העולם הזה, מה דעתך? אולי כדאי
 שאני אהפוך את הבית הזה לאפר! מה את אומרת להבעיר פה מדורה איתך ואיתי בפנים?..
 את אומרת שהעיניים הם החלונות לנשמה... אז בואי נתבונן בנשמה שלך, בואי הנה, בואי...
 אני רוצה לראות מה קורה שאת מסתכלת על עצמך. נו בואי, בואי...

(תופס את קרין ביד מעמיד אותה מול המראה ונעמד מאחוריה)

אני רוצה שתסתכלי במראה ותגידי לי מה את רואה? מה את רואה?
קרין: אני רואה אותי ואותך דניאל, שני אנשים מאד לא מאושרים.

דניאל: את יודעת מה אני רואה? אני רואה שני יצורים דפוקים על סף התמוטטות עצבים.
 אני רואה אישה שמנסה להיות יותר קדושה מכולם רק חבל שהיא שוכחת שהגוף שלה ספוג
 במי יודע כמה זיונים והנשמה מלאה שקרים ובגידות. את משקרת לעצמך יפה את מספרת
 לעצמך סיפורים ועוד מעיזה להתנשא מעלי!

קרין: אני לא מתנשאת מעליך דניאל

דניאל: זין את לא. אני חולה מכל זה מהערכים החדשים והמזויפים האלה שלך. מהטקסים
 המטופשים שלך, הנרות שלך והפסוקים שלך.

קרין: טוב בסדר.. די דניאל!

דניאל: לא זה לא בסדר. זה ממש ממש לא בסדר.

את חושבת שאת משהו מיוחד? אבל את יודעת מה את, פוסטמה קטנה ולא חשובה עם לב

שבור אז לכי תזדייני את והאמונות שלך

קריין: אני לא פוסטמה, דניאל. אני רחוקה מלהיות טיפשה, ואתה יודע את זה!

דניאל: טיפשה? טיפשה? את משעממת מדי בשביל להיות טיפשה. את מתה את מתה... חוסר

הביטחון שלך שיתק אותך לגמרי... והכי נורא שאת אפילו לא יודעת את זה.

קריין: תראה אותנו, דניאל, אנחנו נרקומנים פתאום. עלובים ופתאום. תראה מה הפכנו

להיות. אתה מכור וגמור, דניאל. איך אתה מסוגל לדבר על אהבה כשאתה מחוק לגמרי בתוך

הסמים האלה והזונות שלך.

דניאל: לא שלי. שלנו.

קריין: כבר מזמן לא שלי. רק שלא שמת לב. כבר מזמן שאני מרצה אותך למרות שכל זה

מגעיל אותי. אתה לא מבין, אני הרגשתי את האור, הרגשתי שאלוהים מסתכל עלינו ואני

יודעת שטעינו. אנחנו חטאנו. זה לא חוסר ביטחון ולא שיתוק, זאת האמת, דניאל. אז תפסיק

לשקר לעצמך.

דניאל: אני לא משקר לעצמי. אני חי לפי מה שאני מאמין ומה שאת האמנת. אז עכשיו זה קצת

קשה לשכנע אותי שהתחפוש הזאת טובה בשבילך, או אפילו טובה בשבילי. פתאום את

יודעת מה האמת, את ממש נביאה, אז בואי נביאה שלי, תובילי אותי אל האור הזה שלך, מה

את אומרת, אולי גם אני אצליח לחוות התגלות? אולי גם אני אהפוך להיות כמוך, מושלם..

אנה: די כבר עם ההשתוללות הזאת

תום: איזה השתוללות

אנה: אי אפשר להבין מילה כשאתה נובח ככה, ואני כל הזמן רצה אחרי המזוודה המזדיינת

הזאת...

תום: לזה את קוראת נובח אני חושב שהדברים שאני אומר ברורים לגמרי את מתה.. את אדם

מת... שפועל מתוך ייאוש בלבד

אנה: אתה אדם מת.. מי שאלים ומטורף הוא זה שמיואש ואין לו לאן ללכת

תום : זה ברור... לי זה ברור אני לא מתכחש לזה אני דוגל בזה באמת אין לאן ללכת תסתכלי מסביב, הכול מת... הכול אכול... הכול רקוב... כולם מושחטים, כולם שקרנים, רמאים... לאן יש ללכת

אנה: זה מה שאתה באמת מרגיש?

סצנה 1ב'

אדי: זה מה שאתה באמת מרגיש תום...?

תום: לא יודע, לפעמים.. אולי בדרך – כלל, אני לא יודע.. אבל דניאל יודע הוא בטוח שאין לאן ללכת שאין תיקווה

אדי : תמיד יש תיקווה . זאת צריכה להיות הפעולה שלך . הוא רוצה אותה הוא רוצה שהיא תחזור לאהוב אותו. זאת תיקווה .. אני חושב שאנה צודקת, כרגע זה קורה מהר מדי. צריך לבנות פה תהליך. תיראה הוא מחפש סיפוק הוא לא מצליח לקבל אותו הוא שותה והאלכוהול כבר לא עושה את זה, הוא בא אליה והיא לא נותנת לו כלום... (מבחין שאנה מלטפת לעצמה את הראש) הוא הכאיב לך? הכאבת לה?

אנה: לא איכפת לי שהוא באמת מכאיב לי כי זה מפעיל אותי, אני רק מקווה שאני מסוגלת להיות באמת חזקה מספיק כדי להגיע לתוצאה שאני רוצה

אדי: זה בדיוק המצב של קרין כשהיא מבינה שהיא לא יכולה להמשיך לחיות ככה היא שואלת את עצמה האם יש לה מספיק כוח להוציא את זה לפועל אם יש לה יכולת להחזיק מעמד מולו ומול העבר של עצמה.

אנה: היא אומרת לעצמה, כל הזמן, זה מה שאני מרגישה זה מה שאני מאמינה בו ! ובכל פעם שדניאל משפיל אותה ומכאיב מה ומאיים עליה היא בעצם מרגישה מאתגרת.

אדי: בדיוק

אנה: היא שואלת את עצמה, האם היא מסוגלת לשאת את זה? האם היא מסוגלת להיאחז בזה?

האם אני מסוגלת באמת לחיות כמו שאני רוצה לחיות ומאמינה שצריך לחיות.

וכל דקה עם דניאל היא בעצם מבחן לתובנות שלי, לאמונות שלי, לאני החדש שלי.

אדי: נכון. אבל תיראי, בואי לא נישכח שהם חיו סגנון חיים מסוים שהם פיתחו אותו ושיכללו אותו ונהנו ממנו ביחד . הסמים, השתייה, חילופי הזוגות והאורגיות בכלל

זאת צורת החיים שלהם עד עכשיו ושניהם האמינו בה ופתאום את קרין משנה את דעתך וטוענת לאיזו התגלות דתית.

את מתנערת מסגנון החיים הזה ורואה בו שקר וטרורף זאת בגידה בדניאל, בגידה במי שאתם כזוג! ומבחינתך דניאל אתה לא מוכן לקבל את זה. זו השפלה בכל המובנים ולכן אתה עוד יותר דבק בסגנון החיים הזה של האורגיות והסמים והכול ...

אתה רואה בכל זה אמת אולי זו אמת מחרידה ומזעזעת אבל זו האמת היחידה שתתכן עבורך אתה מרגיש שזו הדרך שלך למקום אמיתי עבורך בדיוק כמו שההתגלות עבורה.

"אני צריך את זה במסע שלי אני צריך את זה כדאי להתמודד עם הגיהינום! אני צריך את הקוק ואת הסקס ואת הויסקי, כן אני צריך וזה אמיתי בדיוק כמו המסע שלך! ורוחני כמו השליחות שלך. את צריכה ספר את צריכה נרות ומצוות אני צריך את זה!"

זאת בעצם מלחמה. מלחמה על מה היא באמת הדרך האמיתית. יותר מזה, על איך העולם בעצם בנוי, מה האמת של העולם?

תום: אתה חושב שדניאל רואה את סגנון החיים שלהם כמשהו רע?

אדי: מה פתאום

תום: אולי הוא פשוט מאמין בנהנתנות כערך?

אדי: ברור. הנהנתנות היא ללא ספק ערך בעיניו. יותר מזה הוא לא מאמין שתתכן משמעות

אחרת לחיים מלבד ההנאה

תום: אפשר הפסקה?

אדי: מה!? מה השעה?

תום: רבע לשתיים עשרה

אדי: אוקי. רבע שעה

תום מגלגל ג'וינט..אנה מוזגת לעצמה מים

אנה: מים?

אדי: אני לא שותה מים

אנה: מה זאת אומרת

אדי: אני לא אוהב את הטעם

אנה: אבל למים אין טעם

אדי: ברור שיש, טעם של מים

אנה: אז מה אתה שותה ?

אדי: בירה

אנה: רק?

אדי: קפה, קולה, ערק

אנה: חרא של דברים.

תום: אני בטוח שגם דניאל לא שותה מים

אדי: ברור שלא. הוא מצחצח שיניים עם וויסקי

אנה: (בדרך החוצה) שירותים.

סצנה 2

תום איך אנחנו מתקדמים ?

אדי: אני אפתיע אותך אבל אני חושב שטוב, בחיי, אני חושב שהיא נהדרת

תום: באמת, כמה נהדרת

אדי הרבה יותר ממה שאתה חשבת שהיא תהיה למה אתה לא מרגיש ככה

תום : אני בפנים, אני לא בחוץ. מבפנים היא מרגישה קצת...

(סוללרי מצלצל אדי בודק את הצג ועונה)

לא את לא מפריעה.. אחרת לא הייתי עונה ... אני יודע ... יכול להיות שעד מאוחר היום ..

פשוט עלינו פה על משהו ... אני לא בטוח שאנחנו צריכים לדבר על זה עכשיו...

(תוך כדי שיחה מתרחק מתום, ויוצא מחוץ לחדר. אנה נכנסת)

אנה: ריכלתם עלי?

תום: כן

אנה: מה

תום: זה סוד

אנה: נו די

תום: הוא אמר שאת נהדרת

אנה: באמת

תום כן(מתקרב אליה ומנסה לנשק אותה היא מתחמקת ממנו)

תום: מה קורה?

אנה: כלום.

תום: אז למה הפרצוף?

אנה:מה שהיה אתמול לא היה בינינו תום

תום: מה?

אנה:אתמול לא זיינת אותי, זיינת את קרין

תום: זיינתי את מי?

אנה: את קרין מהמחזה

תום: את קרין! מה את אומרת, זה מעניין.. גם האורגזמות שלך היו של קרין?

אנה: אורגזמות....

תום: תגידי, את חושבת שאני אידיוט מה את מוכרת לי עכשיו את הבולשיט של השחקנית

הטוטלית

אנה: לא מוכרת לך כולם. ואני מבקשת ממך שלא תספר את זה לאדי

תום מה אדי קשור עכשיו

אנה ככה, חשוב לי שהוא לא ידע אוקי

(אדי חוזר)

אדי: בוא נלך לסצנה 5 אחרי המכות אתם זוכרים הוא ממש הרביץ לך ואת סגרת את עצמך

באמבטיה

תום: למה אנחנו קופצים

אדי: כי חשוב לי שנרגיש את ההתפתחות. אחת הבעיות עם המחזה הזה שהוא עומד על

סיטואציה מרכזית אחת וצריך ללכת לעומק, להחזיק את הקהל, אחרת הם יתרגלו לאלימות

וזה יהיה משעמם. (פאוזה) טוב אז בוא נזכיר לעצמנו:

את באמבטיה חבולה פיזית אחרי שהלכתם מכות או יותר נכון אחרי שהוא ניסה לאנוס אותך

אנה: אתה חושב שדניאל ילך כל כך רחוק, ממש ינסה לאנוס אותה!?

אדי:במצב שהוא נימצא אני לא רואה סיבה למה לא?בכל אופן אנחנו לא נוגעים בזה עכשיו אז

את הסתגרת באמבטיה ואתה פורץ את הדלת

תום: איך אני פורץ את הדלת

אדי: בוא לא נתעסק עכשיו באיך, אתה פורץ. בוא ניקח את זה כנתון הוא בכזאת קריזה שהוא מצליח לפרוץ את הדלת.

תום: ואתה מצפה ממני עכשיו להיכנס לעוצמות של כזאת קריזה

אדי: עד כמה שאתה יכול

אנה: תחשוב על מה שאמרתי לך

תום: אל תעזרי לי בסדר, אני מסתדר... (ממלמל לעצמו) זונה, זונה קטנה..

אנה: מה אמרת?

תום: כלום.. מה את רוצה, אני מכניס את עצמי לסיטואציה

(אנה נבוכה)

אדי: אוקי נתחיל.. קחו כמה זמן שאתם צריכים

(אנה לוקחת גיגית ושמה אותה על כסא ממלאה אותה מים היא מעמידה מראה מול הגיגית

נעמדת מול הגיגית דוחפת את הראש לתוך המים מרימה את הראש מתבוננת בעצמה במראה)

קריין: אלוהים! מה אני אעשה... אלוהים עזור לי בבקשה...

תום: תגיד, למה שהוא בכלל ינסה לפרוץ? למה כל הזמן באלימות? אולי הוא מתחנן?

אדי: אתה יכול לנסות. אני לא רואה התחננות נוגדת אלימות. בכל מקרה, בוא לא נתעסק

עכשיו באיך. הוא כבר בפנים.

סצנה 3

קריין: אלוהים! מה אני אעשה? מה אני אעשה? אלוהים עזור לי, בבקשה

דניאל: אז כאן הוא נמצא....

קריין: מתחבא...

אלוהים! מה אני אעשה? מה אני אעשה? אלוהים עזור לי, בבקשה...

דניאל: אז כאן הוא מתחבא, במקדש האקמולים שלך עוד לא הבנת שהתרופות המזורגות

שלך זה הכי קרוב לשלווה שאת יכולה באמת להגיע?

קריין: מה אתה יודע על שלווה

דניאל: את יודעת, כשמצצת לבעל של החברה הכי טובה שלך הייתה שם שלוה, אני זוכר אותך מחייכת, מאושרת אפילו, זוכרת? מותק את לא יכולה לבגוד במי שאת באמת! את שסחרת בטבעת הנישואים של סבתא שלך המתה רק כדי להוכיח ששום דבר לא קדוש בעיניך, שהתגאית איך באופן קבוע גנבת מהארנק של אמא שלך, אני זוכר את הניצוץ בעיניים שלך שסיפרת לי את כל זה, אני יודע למה התאהבתי בך. אני זוכר אותך כמו שאת. **קריין:** אתה צודק דניאל, אתה באמת צודק. אני אשמה, אני מאד אשמה ואני לוקחת על עצמי את כל האשמה אני אעזוב, אני אלק, ואני באמת לא רוצה ממך כלום! אני לא רוצה שתרגיש כמוני או שתהיה כמוני. אני רק מקווה שאחרי שאני אלק אתה תבין אותי ותצטרף אלי **דניאל:** את לא הולכת לשום מקום, אני לא אתן לך ללכת! (תום יוצא מהסיטואציה ופונה לאדי)

תום: אדי, אני חייב להגיד לך אני לא מבין את זה למה? למה שהוא לא ייתן לה ללכת, מה הוא רוצה ממנה הרי ברור לו שהוא איבד אותה לא? **אדי:** אתה איבדת פעם מישהי שאהבת? הידיעה שאתה הולך לאבד אותה לא פותרת כלום. אין לזה שום קשר לידיעה, זה נוגע בהוויה שלנו, בפחד הכי נורא שלנו, להיעזב, להינטש, אם תיגע באמת בכאב הזה תיראה שהטקסט עובד לטובתך. תיראה, תיראה מה אתה עושה. אתה תוקף! אתה חייב לתקוף זה כמעט אינסטינקט(לוקח את הטקסט וקורא מתוכו בלהט)

"מה את רוצה? את רוצה להיות אמא תרזה? אני יודע מה את רוצה לעשות את רוצה ללכת לרב הדפוק שלך, לחזור בתשובה ולקבל מחילה. את רוצה שהוא ינקה אותך מהזוהמה אבל את שכחת שאת לא עשית את הדברים האלה לבד את עשית אותם איתי ואני לא מוכן שיחשפו את הנשמה שלי בפני אף אחד ובייחוד לא בפני האלוהים הזה שלך שלא קיים!" (מניח את הטקסט ופנה לתום)

אתה מבין זה המשפט הכי חשוב במחזה, אתה מתמודד מול משהו שאתה מכחיש אותו. **תום:** אני מבין, אני מבין מצוין

אדי: אתה רואה בכל האמונה הזאת עוד תפקיד שהיא משחקת. זה משחק חדש שהיא משחקת. היא גואלת את עצמה, אותך, את העולם. (לאנה) מבחינתך זה לא תפקיד, זה יעוד, זאת שליחות. את באמת רוצה לגאול אותו.

תום: בעצם מה שמטריף אותו זה שהיא מעדיפה משהו שלא קיים, על פניו.

אדי: תנסה להרגיש מה זה לבד

קרין: (חוזרת לגיגית) אלוהים! מה אני אעשה....

תום: למה בעצם כתבת את זה בצורה הזאת?

אדי: למה אתה מתכוון?

תום: נידמה לי שאתה מתחשבן עם דניאל, אתה לא משאיר שום נקודת הזדהות לצופים עם הדמות הזאת.

אדי: מה פתאום, לשניהם יש הצדקות.

תום: לא יודע...

אדי: זה מה שאתה מרגיש?

תום: כן

אדי: אולי אתה צודק אולי אני מתחשבן איתו

תום: אני לא יכול לשחק דמות שכתובה משנאה

אדי: למה? המחזאות מלאה בדמויות כאלה? רעות. אתה חושב ששקספיר הזדהה עם

ריצ'ארד או אם יאגו

תום: איך אני שונא שברגע שמדברים על בעיות במחזה תמיד שקספיר צץ לעזור

אנה: אפשר לחשוב שקרין מעוררת סימפטיה

תום: היא מעוררת חמלה לא? הערצה אפילו.. את יודעת לחזור בתשובה.. יש סביב זה המון הילה..

אדי: תלוי, היא באותה מידה יכולה לעורר בוז

אנה: רק לא זה, זה הדבר האחרון שאני רוצה.

אדי: מה קורה לכם, אתם לא יכולים לעבוד על התפקידים רק ממקום של חיפוש אהבה

מהקהל אתם חייבים להיות חשופים ואמיצים

תום: גם אתה אדי גם אתה

אדי: מה

תום: למה אתה שונא אותו כל כך

אדי: (מאבד סבלנות) מה זה עכשיו ניתוח פסיכולוגי שלי? זאת הדמות תום, תתחיל להרגיש אותה ותיראה שהיא כולה פצע מהלך ואם זה לא מעורר הזדהות אז אני לא יודע מה כן.
תום: אתה יודע מה, אני רוצה לעשות אימפרוביזציה...
אדי: או.קי, אין בעיה..

סצנה 4

אנה: אני מבינה שאף אחד לא שואל אותי אם זה מתאים לי?
אדי: סליחה, פשוט יצאתי מנקודת הנחה שזה משרת את שניכם
תום: מה קרה את פוחדת או משהו?
אנה: ואם אני פוחדת... אז מה..אני יוצאת מזה חבולה.. לא אתה
תום: אל תהיי כל כך בטוחה...
אדי: מה קורה?
תום: מדברים על סוגי חבלות
אנה: ביקשתי ממך משהו
תום: מה הבעיה שלך? חשבתי שאת נורא טוטלית שאת הולכת עד הסוף.
אנה: כן אני טוטלית... ואני גם מפחדת בטוטליות.
אדי: אז אנחנו מתקדמים עם זה או לא ? בואי אנה תיזרקי לזה נראה מה נרוויח.
 (הם מתארגנים וחוזרים לסצנה)

דניאל: זהו, משעמם לך להיות בורגנית קטנה מוצצת זרגים אבוסת כדורים. את רוצה ללכת לרב הדפוק שלך ולבכות על כל הדברים שעשית את לא יכולה לעמוד בפיתוי את חייבת להמשיך עם התפקיד הזה של "כוהנת השלום" "מצילת ההמונים" אהה..

אבל יש בעיה קטנה מותק את עשית את כל הדברים האלה איתי ואני לא מוכן לחשוף את הנשמה שלי בפני אף אחד ובטח לא לפני האלוהים הזה שלך שלא קיים.
קריין: (מתחילה להתפלל) "אלוהיי, נשמה שנתת בי טהורה, אתה בראתה, אתה יצרתה, אתה נפחתה בי, אתה משמרה בקרבי..."

דניאל: כן תתפללי .. חזק! חזק!

אדי: נטישה, תום, נטישה....

דניאל: בואי נראה איפה הוא...

אדי: האישה שלך עוזבת אותך...

דניאל: רוצה להיות קדושה, בבקשה בואי תהיי קדושה מעונה...

אדי: הילד שבתוכך צועק ורוצה להרוג.. רק כדי להמשיך להתלות על השד של אמא שלו..

דניאל: נו קדושה שלי את מרגישה יותר טוב? נו שחקנית טוטלית שלי את סובלת, את

קדושה?

(אנה מפסיקה את הסצנה וצורחת)

אנה: תפסיק את זה יה פחדן אחד! אדי אני לא מבינה כל ההצגה הזאת הולכת להיות על

השפלה אחת ארוכה שלי? זה לא נראה לי

אדי: את קראת את המחזה.

אנה וככה אתה רואה את זה? חגיגה של השפלה.

אדי תביני, האישה הזאת נהנת מהעובדה שהיא מסוגלת לעמוד בהשפלה הזאת. כמו שאמרת

קודם, זה המבחן האולטימטיבי ! זה קידוש השם האמיתי להיות מסוגל לסבול ולהאמין

שאלוהים איתך את גם חייבת להעניש את עצמך.

תום: ברגע שקורה משהו אמיתי היא מפסיקה.

אנה מה זה אמיתי? למשוך לי בשער?

תום: את ממש מאכזבת אותי... חשבתי שרצית להיות טוטלית...

אנה: לא ידעתי שאני אמורה לרצות אותך?

אדי: תפסיקו שניכם, מה זה, מה קורה לכם?

תום: מה אתה רוצה זאת הסיטואציה לא

אדי: בואו נרגע...אולי לא הסברתי את עצמי נכון. אני לא מחפש פה אלימות אני מחפש

נואשות, תלות. אתה מאמין בכנות גמורה שאתה עשית הכול כדי שהיא תהיה מרוצה.

מאושרת, אתה עבדת את החלום הזה, בית יפה, שטיח, חליפה, קדישמן... היא האמינה בחלום

הזה והיא מכרה אותו לך ואתה התאמצת נורא בשביל להגשים אותו. בשבילה, בעיקר בשבילה.

אתה השתעבדת אליה.

אתה מבין, אתה סוגד לה. אתה סוגד ליופי שלה. היופי שלה הוא ההוכחה החזקה ביותר לזה שאתה גבר אמיתי ומצליח. אז קח את זה משם. העיקר שתיכנס לנואשות שלו, לנואשות שלך!

תום: מ"את סובלת, את קדושה?"

אדי: לא. מ"אנחנו חיים בשכונה בורגנית מסריחה".

דניאל: אנחנו חיים בשכונה הבורגנית המסריחה הזאת עם הסמים והבגידות והצרכנות

המטורפת ואני עושה הכול כדי שאת תהיי מרוצה שיהיה לך ת'קרם הכי יקר ואת

הסמרטוטים הכי יקרים וכל החרא היקר הזה שאת כל כך אוהבת

ואת מעיזה לשבת לי פה ולדחוף לי ערמות של בולשיט. את רוצה לחזור בתשובה? בבקשה

אבל אל תדחפי לי את ההוקוס פוקוס הזה לפנים!

מה את רוצה? את רוצה שאני אסתובב כל הלילה ברחובות ואשתכר?! את רוצה שאני אמצא

איזו כוסית ואזיין אותה?! למה?! את חושבת שאת משעממת אותי? שהשדיים שלך משעממים

אותי? שהפה שלך משעמם אותי? שהפרצוף שלך משעמם אותי?...

את חושבת שאני רוצה להרגיש ככה? אני לא רוצה להרגיש ככה... אני רק רוצה בחזרה את

האישה שלי, אני רוצה שנהיה כמו פעם שהחיים יהיו כמו שהיו!..

את מבינה את זה?(הוא מושך אותה אילו במהלך כל המונולוג ומחבק אותה חזק הוא יורד

לברכיים ומחזיק אותה במותניים)אני רוצה את האישה שאיתה התחתנתי זה כל מה שאני

רוצה, כל מה שאני מבקש.

תום: אני מרגיש באופרת סבון מזוינת

אדי: למה? זה היה נהדר

תום: (מחקה את עצמו מתבכיין) אני רק רוצה את האישה שאיתה התחתנתי

אדי: למה אתה לא מאמין לזה?

תום: זה מתבכיין. למה אני לא יכול, להגיד: אני אוהב אותך, אני מכיר אותך, את שלי תחזרי

אלי, דברים כאלה לא משהו מהראש

אנה: (בלגלוג) וזה לא אופרת סבון

אדי: אם יש רגע שאני שלם איתו לגמרי זה המשפט הזה "אני רוצה את האישה שאיתה

התחתנתי" בוא נפסיק לשפוט כל דבר ונחווה את זה

קח את זה שוב.

סצנה 5

תום חוזר לסצנה

דניאל: אנחנו חיים בשכונה הבורגנית המסריחה הזאת עם הסמים והבגידות והצרכנות המטורפת ואני עושה הכול כדי שאת תהיי מרוצה שיהיה לך ת'קורם הכי יקר ואת הסמרטוטים הכי יקרים וכל החרא היקר הזה שאת כל כך אוהבת ואת מעיזה לשבת לי פה ולדחוף לי ערמות של בולשיט. את רוצה לחזור בתשובה? בבקשה אבל אל תדחפי לי את ההוקוס פוקוס הזה לפני! מה את רוצה? את רוצה שאני אסתובב כל הלילה ברחובות ואשתכר?! את רוצה שאני אמצא איזו כוסית ואזיין אותה?! למה?! את חושבת שאת משעממת אותי? שהשדיים שלך משעממים אותי? שהפה שלך משעמם אותי? שהפרצוף שלך משעמם אותי?... את חושבת שאני רוצה להרגיש ככה? אני לא רוצה להרגיש ככה... אני רק רוצה בחזרה את האישה שלי, אני רוצה שנהיה כמו פעם שהחיים יהיו כמו שהיו!.. את מבינה את זה?(הוא מושך אותה אילו במהלך כל המונולוג ומחבק אותה חזק הוא יורד לכרכיים ומחזיק אותה במותניים) אני רוצה את האישה שאיתה התחתנתי זה כל מה שאני רוצה, כל מה שאני מבקש.

קרין: האישה שאיתה התחתנת עומדת מולך, זאת האישה שאיתה התחתנת (דניאל מנסה לנשק אותה קרין עומדת קפואה תום ממשיך לנשק את קרין ממש אונס אותה להתנשק היא לא יודעת אם להיענות לו או לא בסוף היא מתרצה והם מתנשקים ממש) **אנה:** (מתאוששת מהנשיקה) אני לגמרי אבודה אין לי מושג מה אני עושה, מה קארין רוצה **אדי:** אני חושב שזה היה נהדר ואמיתי. הנשיקה הזאת היתה נהדרת כי היא כן אוהבת אותו והוא כן חשוב לה אחרת היית כבר עוזבת בלי המלחמה הזאת ומצילה את עצמך. הפעולה שלך עליו היא להראות לו שאת נשארת את. בואי הנה, תני לו להשתקף בתוכך, תני לו לראות מי את ומי הוא ואיזה אנשים הפכתם להיות. תסתכל עליה. תני לו להסתכל לתוכך, תני לו את עצמך בלי להתבטל או להתנצל על מי שאת. **תום:** ולמה זה הרגע שאני מראה לה את הוידאו?

אדי כי זה הרגע שאתה הולם בראיה הכי חזקה שיש לך נגדה, אתה מראה לה את עצמה את

מה שלדעתך היא בורחת ממנו

אנה מה בעצם אנחנו ניראה בוידאו

אדי: את מתכונת מה אתם רואים או מה הקהל יראה

אנה שניהם

אדי: אתם רואים את האורגיה האחרונה שצילמתם. אותך מוצצת למישהו, איזה חבר שלכם

ושומעים את דניאל צוחק בלהט וברור לגמרי שהוא עומד שם ומצלם.

אנה : והקהל?

אדי הקהל רק שומע את הפס קול של האורגיה הזאת. את הגניחות והצחוקים שלכם.

אנה : אז לא נצטרך לצלם את זה רק להקליט כן.

אדי: זה מה שמדאיג אותך

אנה: ברור..

אדי: רק נקליט, אלא אם נגלה שזה לא חזק מספיק (צוחק)

עובדים?

דניאל: מהנשיקה?

אדי: רגע לפני הנשיקה

דניאל: אני רק רוצה את האישה שאיתה התחתנתי, זה כל מה שאני מבקש

קרין: האישה שאיתה התחתנת עומדת פה לפניך

(**דניאל** מנשק אותה, אנה מסמנת נשיקה ואז מרפה ממנה רץ לערמת קלטות בוחר ממנה

קלטת ומכניס לוידאו אדי מפעיל את הסאונד שומעים אורגיה דניאל מחזיק את ראשה של

קרין כלפי המסך המדומה)

תום: איפה השלט?

אדי: בארגז

דניאל: תסתכלי, זאת האישה שאיתה התחתנתי! תסתכלי טוב, תסתכלי על המורשת שאת

משאירה מאחוריך אי אפשר לעשות דברים כאלה ולהתנקות מהם, נכון? תסתכלי על האישה

הזאת תיראי אותה

קריין: אני לא צריכה לראות אותה אני יודעת שבמקום שבו בעלי תשובה עומדים אפילו

צדיקים גמורים אינם עומדים

דניאל: מה את ממלמלת שם עוד איזה ציטוט

קריין: (בשקט) אתה כל כך טועה.... כל כך טועה...

תום: אני לא שומע מה אמרת

אנה: מה אתה רוצה?

תום: (מפסיק את החזרה ומתנפל על אנה) מה קורה איתך? מה את עושה? תגידי לי מה את

חושבת שאת עושה?

אנה: אני משחקת את הסצנה

תום: את משחקת את הסצנה איך בדיוק? הבעל שלך צולב אותך ואת עומדת לך שם כמו

דחליל ולא קורה לך כלום

אנה: מי אתה שתחליט אם קורה לי או לא

אדי: מה פתאום אתה אומר לה איך לשחק.

תום: אני מרגיש אותה, אני צריך לקבל ממנה משהו ואני מרגיש שהיא מדגמנת ייסורים אבל

היא לא שם היא לא נותנת לי לחדור אליה, כלום לא קורה לה!

כשאני לא מלא לגמרי לדעתך, אתה סוחט לי ת'מיץ אבל היא יכולה לעמוד פה ולדגמן ואתה

לא אומר כלום

(אנה יוצאת בהפגנתיות משתררת שתיקה מעיקה אדי מצית לעצמו סיגריה ולוגם מבקבוק הבירה)

סצנה 6

אדי: מרוצה?

(שתיקה)

לך תתנצל ותביא אותה חזרה.

תום: לא מתנצל.

אדי: תום....

תום: לא מתנצל.

אדי: מה פתאום אתה אומר לשחקנית שלי שהיא לא שווה?

תום: היא לא עושה כלום. אני נקרע פה והיא עומדת ומדגמנת ייסורים.

אדי: תן לי לעשות את העבודה שלי

תום: אני לא יכול לשחק ככה. אני לא מקבל ממנה כלום.

אדי: תום, נמאס לי מההתפרצויות שלך.

תום: מה אתה רוצה? אני אומר מה שאני מרגיש.

זאת לא הצגת יחיד, לא יכול להיות שאני צריך לסחוב הכל לבד.

אדי: מה הבעיה שלך איתה?

אתה לא סומך עליי?

תום: אני סומך עליך, אבל אתה לא רואה שהיא....

אדי: תפסיק להתעסק בה ותתחיל להתעסק בעצמך. היא טובה אני אומר לך שהיא טובה.

תום: למה אתה לא דורש ממנה כלום? הכל נופל עליי, אני כבר מתחיל לשכוח שאנחנו

חברים. אני לא יכול לעבוד ככה.

אדי: תראה תום, ההנהלה לא רצתה אותך...

תום: מה? למה אתה אומר לי את זה?

אדי: אתה לא יכול להמשיך עם ההתפרצויות האלה... אתה עושה יותר מדי סמים...

תום: מה זה קשור עכשיו?

אדי: אני מבקש שתתננצל, ותלך להביא אותה.

תום: מה אתה רוצה ממני? שאני אכיר לך תודה? ההנהלה לא רצתה אותך! שאני ארגיש שאני

חייב לך משהו?

כוס אמק ההנהלה....

אדי: שב. מה הבעיה?

תום: שכבתי איתה. זה הורס לי הכל, אני לא יכול להסתכל עליה.

אדי: אז מה נעשה? אני לא מתכוון להחליף אותה.

תום: יש ביניכם משהו?

אדי: תום, אני נשוי, יש לי ילד.

תום: בסדר, אני אתנצל.

(פאוזה, תום שקוע בעצמו לרגע ואז לוקח את הסוללרי שלו ומחייג לאנה)

תום: אנה תיראי אני מצטער... הגזמתי באמת... נו את כבר יודעת איך אני .. ברור.. ברור לגמרי, את לגמרי צודקת...

(אנה נכנסת תוך כדי שהיא מדברת עם תום בטלפון)
אנה: אני חושבת שאתה לא ממש מבדיל בין משחק למציאות אולי בגלל זה נידמה לך שלא קורה לי כלום

תום: אז אולי אני אקח כמה שיעורי משחק

אנה: חשבתי שאמרת שאתה מצטער

אדי: הוא מצטער... או קי

בואו נפסיק פה. היום תתאוווררו קצת, תבלו, תעשו משהו שיפרק את האנרגיה הזאת.

תום: אנה, את רוצה שנדבר?

אנה: אני רוצה לדבר קצת עם אדי, טוב?

(תום מחליף את הבגדים שהוא משתמש בהם לחזרה הוא מוריד את החולצת כפתורים והעניבה ולובש טי

שירט ומעיל ג'ינס אנה מוזגת לעצמה מים ונשכבת על הספה)

תום: אוקי אז מחר באותה שעה?

אדי: כן בדיוק לפי הלוח.

תום: אז בי

(יוצא בהיסוס מה אנה ואדי נשארים לבד)

סצנה 7

אנה: רציתי לשיר לך שיר שלדעתי מתאר את קרין. רוצה לשמוע?

אדי: בטח

אנה: זה ברוסית

אדי: יותר טוב

(אנה מוציאה גיטרה, לוקחת כסא ומתקרבת לאדי.)

אנה: זה על חבר ותיק.... (להוסיף טקסט)

אדי: שיר מקסים. את עובדת נהדר

אנה: זה כואב. קשה לי עם את ההשפלה הזאת.

אדי: את עושה תפקיד מצויין

אנה : יש לי מאיפה. ההשפלה היא חלק מהמקצוע שלי, לא?

אדי: ככה את מרגישה?

אנה: מה אדי אתה מיתמם לי עכשיו?

אדי: לא אני לא מיתמם אני לא רואה את זה ככה אני מאד מכבד שחקנים

אנה צוחקת

אדי: בשבילי שחקנים זה ב"טופ" ... רגע... את לא חושבת ככה? ... את לא מרגישה שאני

מכבד אותך?

אנה: באודישן החשוב הראשון שלי הייתי בת 18 בערך... נכנסתי לחדר והיה שם במאי

קולנוע ידוע מאד ונחשב כמובן. אני לא רוצה להיכנס לשמות.

בכל אופן דיברנו קצת ועשיתי כמובן את הקטע שהכנתי לאודישן והוא עבד איתי קצת והיה

נורא נחמד ואז הוא התחיל לאתגר אותי ושאל אם אני מוכנה להתפשט בשביל התפקיד וכל

זה...

אתה יודע כמו שכולכם עושים.. ואמרתי שכן שאין לי שום בעיה עם עירום אם הוא מוצדק

וכל הבולשיט הזה.

ואז הוא אמר " בואי נראה עד כמה את אמיצה "

ואני בפרובוקטיביות הורדתי את החולצה, בלי לחשוב בכלל בבת אחת ככה כמו כלום. וזה

הרגיש מדהים מלא עוצמה.

ואז הוא אמר תמשיכי בואי, תורידי הכול ותשכבי על הספה

ואני פשוט עשיתי כמו בובה בהופעה... ואז... הוא ניסה לאנוס אותי, באמת, לאנוס ממש, אבל

אני הייתי כל כך קפוצה שהוא לא יכול היה לחדור. ואז הוא התרגז נורא והתחיל לקלל אותי,

קרא לי לסביט מטונפת זונה פתטית ואם אני לא נותנת לו להיכנס אלי אז אני חיבת למצוץ

לו... ואני זוכרת ... אני לא יודעת מה אני זוכרת... אני פשוט זוכרת את תחושת החנק האיומה

ואת הריח...

ואז הוא קם פתאום והתחיל למשוך אותי בשער לצד השני של החדר ואמר לי "אני לא יודע

אם להרוג אותך או לזיין אותך".... ואני בשביל התפקיד הזה הייתי מוכנה לעשות הכל.

פתאום הוא נישבר והתחיל לבכות ויצא מהחדר, ואני התלבשתי והלכתי הביתה.

(אנה ניגשת לאדי ומתחילה ללטף ולנשק אותו)

אדי: למה את עושה את זה? אנה... אני נשוי, יש לי ילד את יודעת. בשביל מה את צריכה את זה? אנחנו נזדיין וזה יכנס לחזרות... אנחנו נתחיל להיפגש בכל מיני בתי מלון זולים... נדבר על אומנות... נשחק באהבה... את תאמיני למשחק שלנו ואז ניפרד... את תעשי לי סצנות מטורפות ותעלי לי על העצבים ואני אתחיל לעקוב אחריך ואראה שאת מזדיינת עם אחרים ואחקור אותך עליהם ואת תשקרי לי ואני אשקר לאשתי...

(לפתע הם מתחילים להתנשק הנשיקה הופכת לנואשת הם טובעים אחד בתוך השני
אור יורד)

סצנה 8

אור עולה אדי מעשן סיגריה אנה מתלבשת בשקט

אנה: היה לך טוב?

אדי: מה? בטח בטח

אנה: לא אכזבתי אותך

אדי: זה לא אודישן את יודעת

(אנה שותקת)

אנה: מחר אנחנו מתחילים מאותו מקום?

אדי: (לא מרוכז) מה?

אנה: מחר ניגע באותה סצנה?

אדי: ברור, למה לא

אנה: אנחנו לא מגיעים לרצח

אדי: נגיע, אל תדאגי... אף אחד לא יצא מפה בחיים

(פאוזה...אנה סיימה להסתדר היא ניראת נינוחה לעומת אדי)

אנה : אתה שואל את עצמך לפעמים למה אנחנו עושים את כל זה

אדי: עושים מה?

אנה: תיאטרון, משחק, אמנות כל הדבר המוזר הזה (צוחקת)...יש רגעים שזה פשוט ניראה לי פתטי. לפעמים אני אפילו מתביישת להגיד שאני שחקנית ולפעמים זה ניראה לי הכי מדהים בעולם.

אדי: מה השעה?

אנה: אני הולכת. (באה לצאת לרגע לא יודעת באיזה אופן להיפרד, נותנת לו נשיקה חטופה על השפתיים

(לוקחת את התיק)

אנה: אבל את השיר אהבת, נכון?

אדי: בטח...

(דריה נכנסת)

אדי: דרי...

דריה: סליחה אני מפריעה

אנה: לא מה פתאום אנחנו סיימנו...

אדי: דריה זאת אנה, אנה זאת דריה אישתי

אנה: נעים מאד, תסלחי לי אני פשוט חייבת לרוץ. בי אדי.

אדי: בי בי

אנה יוצאת דריה מרגישה לא נוח לרגע

סצנה 9

דריה : היא הרבה יותר יפה במציאות

אדי: דרי מה את עושה פה?

דריה: באתי לבשר לך משהו

אדי: לבשר?

דריה: כן. אני חושבת שאפשר לקרוא לזה בשורה.

אדי מה?

(דריה מוציאה מקלון של בדיקת הריון)

אדי: לא נכון

דריה: כן.. נכון לגמרי

אדי: מוזר.. לא אמרת שאת חושדת

דריה: חשבתי שזה סתם אי סדירות.

אדי: וזה בטוח?

דריה: עשיתי 3 בדיקות אז כן.. זה בטוח

אדי: את לא נשמעת שמחה

דריה: אני אמורה?

אדי: נידמה לי שכן

דריה: אתה שמח?

אדי: אני מופתע...

דריה: גם אני, בגילי הקשיש אתה יודע...

אדי: כן, אני שמח (מחבק את דריה) אפילו שמח מאד...

דריה: באמת

אדי: כן.. מה כל כך מוזר בזה

דריה: לא יודעת... אני לא מרגישה כלום חוץ ממועקה...

שתיקה מעיקה

דריה: הבאתי אוכל. בבוקר התלוננת על האוכל של הקפטריה

אדי: (בהפתעה) מה, בשלת?

דריה: הגזמת (מוציאה משלוח טייק אווי)

אדי: חשבתי שלכבוד האירוע.. לחגוג את יודעת..

(פורסת את האוכל על הרצפה על מפה מנייר)

אדי: איזה יופי... תודה

(מתארגנים ומתחילים לאכול)

דריה: איך הולך?

אדי : בסדר... חזרות את יודעת

דריה: איפה עירית?

אדי: חולה

דריה: משהו רציני

אדי שפעת

דריה אז מי עושה לך קפה?

אדי: אנה

דריה: באמת, היא נראית יותר כמו אחת שעושים לה קפה (היא מחייכת אדי נישאר רציני)

(הם אוכלים בשתיקה אדי רעב מאד בולע במהירות דריה מתונה מנקרת באוכל אדי מסיים ומצית סיגריה)

אדי: את באמת לא שמחה?

דריה: לא יודעת, זה גורם לי להרגיש זקנה

אדי : זה אמור לגרום לך ההפך

דריה: אני יודעת, אבל אין לי שליטה על זה.

אדי: זה נפלא, זה נפלא... זה הדבר הכי טוב שקרה לנו זאת ממש מתנה

דריה: כן זאת מתנה

אדי: זה מדהים איך החיים עצמם חכמים אנחנו לא היינו חושבים על זה (מחבק אותה בחום

דריה מתרצה ומשתפת פעולה הם מתחבקים רגע ארוך)

אדי: אני אוהב אותך דריה אני אוהב אותך נורא

דריה: (קצת מופתעת מהעוצמה של ההצהרה) גם אני אותך

אדי: אני מת עליך (מנשק אותה כמו ילדה דריה צוחקת הוא עושה בבטן כמו לתינוק הם צוחקים ונרגעים)

שתיקה

דריה: הבאתי גם קפה

אדי: את גאון

דריה: אני מקווה שהוא לא התקרר

(מוציאה את כוסות הקפה ונותנת לאדי אדי שותה ומביט בה

הם שותים קפה ושותקים. דריה מתבוננת בו בתמיהה)

אדי: אני באמת אוהב אותך דריה אני רוצה את הילד הזה אני חושב שזה יעשה לנו טוב

דריה: למה ?

אדי: זה יקרב אותנו מחדש

דריה: נידמה לי שבכל פעם שאמרתי שאנחנו מרחקים

טענת שזה בראש שלי ושזה הכול בגלל שאני לא מסופקת בעבודה וכל מיני כאלה לא..

(שתיקה)

אדי: שיקרתי.

דריה: שיקרתי? למה?

אדי: לא יכולתי להתמודד אם זה

דריה: לא יכולת או לא רצית

אדי: לא יכולתי, לא רציתי, מה זה משנה עכשיו...

דריה: זה משנה, אדי, זה משנה. אני בהריון מזיון שקורה פעם בחודש, אני מחזרת אחר כך כל

הזמן ואתה מתחמק... אני רוצה לדבר.. זה אף פעם לא מתאים לך תמיד יש משהו דחוף יותר...

יותר דחוף ממני... יותר דחוף מנתנאל...

ועכשיו בגלל איזה בדיקת הריון מזוינת הפכנו לזוג המושלם

אדי: שכבתי עם אנה..

דריה: מה... מתי?

אדי: עכשיו, לפני שבאת היא לא הראשונה דריה, אני לא ממש יודע כמה היו...שחקניות,

דוגמניות, מלבישות, מאפרות... אני לא רוצה לעשות את זה יותר, דריה... אני גמור... אני

לגמרי גמור... אני שונא את עצמי, אני מתחיל להשתגע... אני מצטער שאני אומר לך את זה

עכשיו אבל אני לא מסוגל לשקר יותר.

דריה: אתה מדבר כאילו אני מכריחה אותך כאילו אני מאלצת אותך לבגוד, לשקר.

אדי: אני פשוט חייב לומר לך את כל האמת.

דריה: אתה חושב שאני ידעתי את כל זה אתה חושב שאני ידעתי שאתה פה זיינת את אנה לפני שנכנסתי לחדר אתה חושב שאני ידעתי את כל זה...

(מתנפלת עליו ומתחילה להכות אותו)

אדי: (תופס אותה בעדינות) זה לא על אנה, דריה, זה עלי ועליך... זה עלינו, על המשפחה שלנו **דריה:** המשפחה שלנו?

אדי: כל זה ניראה אבסורד מוחלט עכשיו

דריה: אבסורד..מה? אנחנו... השקרים שלך... (קמה, הולכת לקיר, מתחילה לחבוט בו)

אל תיגע בי, אל תיגע בי כי אני אהרוג אותך. אתה בגדת בי, אתה השפלת אותי.

אתה רוצה אמת.. בוא הביתה וספר לבן שלנו את האמת תגייד לו מי זה אבא שלו ובמה הוא מאמין.

אם אתה חושב שזיונים זה נפלא אז תביא את אחת הפרחות שלך הביתה ותדפוק אותה מול העיניים של נתנאל, כי בן צריך ללמוד מאבא שלו. (פורצת בבכי קורע לב)

אדי: דריה...

דריה: אני באמת חשבתי שיש לנו משהו אמיתי. חשבתי שיש לך נשמה. שאתה אומן! אבל אתה טינופת, אתה חולה, אתה מת!

(אדי ניגש אליה)

אדי: דריה אני אוהב אותך אני באמת אוהב אותך

(שתיקה)

דריה: לך! צא מהחיים שלנו!

אדי: למה, אבל אני אומר לך את האמת.

דריה: צא לנו מהחיים, אדי. אני לא רוצה אותך בחיים שלנו יותר.

אדי: אבל.. דריה אני..

דריה: (קוטעת אותו) מה חשבת? שזאת אחת מההצגות שלך? שאתה מבקש סליחה ואני

סולחת מתוך אהבה ללא תנאי? או אולי רצית שאני אשפוט אותך, אדון אותך ואחננון אותך..

שאני אגאל אותך מהגיהנום שאתה יצרת?

(שתיקה)

דריה: ומי יגאל אותי?

אור יורד

סצנה 10

בוקר. יום למחרת. חדר חזרות
 תום ואנה בחדר החזרות תום מגלגל ג'וינט
 אנה מתקשרת בסוללרי אין תשובה היא מסתובבת עצבנית בחדר ניכר מתח ביניהם אבל הם משתדלים
 להסתיר אותו

תום: (מציע לה) רוצה?

אנה: אני לא מעשנת

תום: גם אני אפסיק עוד מעט

אנה: באמת

תום: כן איך שההפקה יוצאת אני מפסיק

אנה: מה זה קשור להפקה

תום: קשור

אנה מחייגת שוב

אנה: לא מתאים לו לאחר

תום: תרגיעי, מה כבר יכול לקרות

אנה: סתם... פשוט לא מתאים לו לאחר זה הכול

תום: גם הוא בן אדם את יודעת

אנה: אל תתחיל איתי

תום: אולי נעבוד קצת

אנה: בלי אדי?

תום: אז מה אנחנו ילדים גדולים לא

אנה: אבל יש פה המון דברים לא פתורים. זה לא יכול להסתכם בזה שאתה שובר לי את השיניים ודוחף לי אותם לגרון חייבים להיות פה עוד צבעים בסופו של דבר זה מחזה על אהבה לא על אלימות

תום: על אהבה? חשבתי שהוא על מאבק בין טוב לרע. שכחת שאדי דיבר על מלחמה

אנה: כן, מלחמה על אהבה!

תום: מלחמה על ערכים! מאבק ערכי את מבינה?

אנה: איך מאבק בין טוב לרע? זה לא פילוסופיה זה גבר ואישה, זה על יחסים, על זוגיות, על בגידה! אני מרגישה שאתה חייב באמת לאהוב אותי בשביל שזה יצליח.

תום: לא הבנתי, דניאל חייב לאהוב את קרין או אני חייב לאהוב אותך?

אנה: נדמה לי שאתה לא ממש מבדיל בין הדברים. אתה מתמסטל כדי לשחק מסטול, ואתה מכאיב כדי לשחק בעל אלים אז כנראה שאתה צריך להתאהב כדי לשחק אהבה.

תום: (בציניות) אני ממש שחקן גדול בעיניך הן?

אנה: אני לא באה לפגוע בכך פשוט נידמה לי שככה אתה עובד

תום: ובגלל זה שכבת איתי

אנה: גם

תום: ולמה עוד

אנה: כי רציתי

תום: ואיתו?

אנה: מי

תום: אדי?

אנה: מה עם אדי?

תום: למה שכבת עם אדי?

שתיקה

תום: אז נעשה איזה חזרה

אנה מחייגת שוב

אנה: זה מה זה מוזר

תום: בואי נעבור על הטקסט

אנה: מאיפה

תום: מהקטע עם האקדח עוד לא נגענו בזה בכלל

תום לוקח אקדח צעצוע מכוון כלפי אנה :

תום:אני מכוון אליך את האקדח

אנה: זה אקדח או שאתה שמח לראות אותי

תום: זה לא הטקסט

אנה: זה יכול להיות הטקסט

תום: לא זה לא

אנה: אולי היא מנסה להצחיק אותי

תום: (צועק) תגידי את קולטת את המצב הוא מכוון אליך אקדח את יודעת מה קורה לך את

משתינה מרב פחד זה מה שקורה לך

אנה: טוב בסדר תירגע

תום: אני לא אירגע! את לא קולטת

אנה: קצת הומור

תום:אין לי

אנה: אני יודעת. בוא נפסיק פה

תום: לא. תקראי.

אנה: לא

תום: תקראי (מניף את האקדח) עכשיו!

אנה מהססת לרגע ומחליטה לשתף פעולה

קרין: אם אתה רוצה לעשות את זה דניאל אז תעשה את זה כשאתה צלול

דניאל: קרין יקרה שלי את לא ממש יכולה להכתיב לי תנאים במצבך

קרין: אתה ממש חכם דניאל, הכול כל כך ברור לך אתה תהרוג אותי אתה תשרוף את הבית

אתה תהרוג את עצמך וכל זה יהפוך לאבק

אנה : אני לא מאמינה לזה אני לא מאמינה שהיא באמת פוחדת אני לא מאמינה שהיא חושבת

לרגע שהוא יהרוג אותה

תום: תשחקי את הטקסט!

אנה: אבל אני לא מאמינה לכל זה

תום: למה את עושה את זה

אנה: מה אתה רוצה

תום: שתשחקי לעזאזל שתתני לעצמך באמת להיות שם שתסבלי באמת

אנה: אתה לא הבמאי תום

תום: הבמאי מת לך על התחת אז אם את רוצה להפוך מכוכבת טלנובלות מסריחה לשחקנית

כדאי שתשתפי איתי פעולה

אנה משתפת פעולה ומכניסה את עצמה לסיטואציה

קריין:אם אתה רוצה לעשות את זה דניאל אז תעשה את זה כשאתה צלול

דניאל: קריין יקרה שלי, את לא ממש יכולה להכתיב לי תנאים במצבך

קריין: אתה ממש חכם דניאל, הכול כל כך ברור לך. אתה תהרוג אותי, אתה תשרוף את הבית

אתה תהרוג את עצמך וכל זה ייהפך לאבק

דניאל : אני מקלקל לך את תוכנית גן עדן אהובתי, אם תמותי עכשיו, תמותי " קריין הנואפת"

ולא "קריין הקדושה".

קריין: אלוהים יסלח לך דניאל

סצנה 11

אדי ניכנס, הוא ניראה נורא כמו מישהו שישן בחוץ, מביט בהם הם מפסיקים

אדי: זה מעניין תמשיכו

אנה: הכול בסדר אדי

אדי: כן, הכול בסדר, סליחה על האיחור

תמשיכו... תמשיכו... זה טוב מה שאתם עושים

תום: סיימנו. בדיוק הגענו לרגע שהוא יורה בה

אדי: חשבתי על זה בלילה, הוא לא יורה בה

תום: אז?

אדי: הוא יורה בעצמו.

תום: למה?

אדי: ככה אני מרגיש את זה, אני רוצה לתת לה לחיות, לצאת מהגהנום הזה

אנה: יש אפשרות לצאת מהגהנום? כל הזמן אמרת שזאת דרך ללא מוצא שזה נידבק בך

אדי: בוא ננסה שיש. בוא ננסה שהוא משמיד את עצמו ומשחרר אותה

הם נכנסים לסיטואציה

קריין: אם אתה רוצה לעשות את זה דניאל אז תעשה את זה כשאתה צלול

דניאל: קריין יקרה שלי, את לא ממש יכולה להכתיב לי תנאים במצבך

קריין: אתה ממש חכם דניאל, הכול כל כך ברור לך. אתה תהרוג אותי, אתה תשרוף את הבית

אתה תהרוג את עצמך וכל זה ייהפך לאבק

דניאל: אני מקלקל לך את תוכנית גן עדן אהובתי, אם תמותי עכשיו, תמותי "קריין הנואפת"

ולא "קריין הקדושה".

קריין: אלוהים יסלח לך דניאל

דניאל מכוון את האקדח לראשו

אדי: חושך

תום מתרומם לישיבה אנה שואלת עדיין מתוך המצב

אנה: (לאדי) איך זה היה

חושך